

Весела Дружина

21
БРОЙ
2 лева

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОД. IX. 28. I. 1942 г.

РЕДАКТОРИ: А. РАЗЦВЪТНИКОВЪ, Е. КОРАЛОВЪ и Ц. ЦВЪТАНОВЪ
Год. абонам. 60 лв. • Адресъ: А. ХИТЛЕРЪ № 66. Тел. 4-18-41 — София. Пош. чекова с-ка 722

Одобретъ и преп. отъ М. Н. Ц.
(окр. № 2813 отъ 27. X. 1937)

КОЙ Е ПО-ГОЛЪМЪ

Приказка отъ Асенъ Разцветниковъ

Взехъ си рано отзарана новата шейна, и отидохме съ Гроздана скришомъ на леда. Снарахме се тамъ двамина, дойдохме до бой: кой е по-голъмъ съ година — азъ ли или той?

Той ме чука:

— Тазъ главица не разбира букъ! . . .

Азъ отвърнахъ му съ плъсница, той на менъ — съ юмрукъ.

Стана после, що стана, кой бѣ кривъ, кой правъ, той отиде си съ съ рана, азъ пъкъ безъ ржавъ.

Мама викна отъ вратата:

— Бооже! Вижъ, дивакъ! . . . Побѣля ми вечъ главата съ тоя лошъ хлапакъ! . . .

Азъ побѣгнахъ на тавана, скрихъ се тамъ отъ срамъ и за мене и Гроздана плакахъ тихо самъ. После леко като котка, се измъкнахъ азъ — на Гроздановата протка отърчахъ завчасъ.

— Чукъ-чукъ! Гроздъоо!

— Чувамъ, ето. . . Кой ме вика, кой?

И съ рѣзка на нослето се подаде той.

— Проща дай, другарче мое. . . Азъ простихъ ти самъ. . . Виждашъ, рекохъ, все едно е, кой е по-голъмъ. . .

— Тъй е. . .

— Който пъкъ се бие, той е цѣлъ дивакъ! . . .

Въ мигъ прегърнахме се ние во другарски пакъ. . . И заклехме се тогава, съ върна, тиха речъ, че каквото и да става — братя ще сме вечъ.

Той отиде си, унесенъ въ радостенъ захласъ — и, засвирялъ ясна пѣсень, тръгнахъ си и азъ.

ГАТАНКА

Юмрученце червеничко,
червеничко, кръвеничко,
въ срѣдата му закопани
ооемъ камъка кафяни.

Пипнешъ ли го — гладко, гладко,
хрупнешъ ли го — сладко, сладко.

Що е то?

Асенъ Разцветниковъ

НЕСПОКОЙНИ ДНИ

Навѣкжде и всички днесъ говорятъ за туй, че въвъ свѣта вилнѣй война, макаръ, че още ведъръ грѣй просторътъ, обгърналъ нашта хубава страна.

Но днитѣ съ страшна бързина се няматъ; какво ни чака утре? — Азъ не знамъ. Надъ равнинитѣ и надъ наштѣ хижы не ще ли се извие ураганъ!

Едно е ясно: твърда, несломима израстна въ бури нашата страна, а днесъ и ний за склпото ѣ име стоимъ като стоманена стена.

Н. Фурнаджиевъ